

Biserica Romano-Catolica

Biserica Romano-Catolică este Biserica Catolică de rit latin. Conducătorul Bisericii Romano-Catolice este episcopul Romei, Papa, care este urmașul Sfântului Petru, căruia Mântuitorul i-a spus: "Pasce agnos meos", "pasce oves meas" ("Paște mielușeii mei"; "paște oile mele." Ioan 21:15, 21:17) și "Tu es Petrus et super hanc petram aedificabo Ecclesiam Meam" (Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui." Matei 16:18). Biserica Romano-Catolica este nu numai denotativul creștin, ci și confesiunea cu cei mai mulți aderenți din lume. Este cea mai timpurie Biserica Creștină, și se consideră urmașul de drept al Bisericii Apostolice, formată din Isus Cristos și apostolii săi.

Termenul „bisericească” provine din latinul „basilica” și, ca nume propriu, desemnează societatea religioasă fondată pe baza învățăturilor lui Isus Cristos.

Termenul „catolic” provine din grecescul „καθολικός”, care înseamnă „universal”.

Ignațiu de Antiohia, discipol al Apostolului Ioan, dă în anul 110 cea mai veche mărturisire în care apare acest nume. În primele trei secole ale Bisericii, creștinii spuneau: „creștin este numele meu, catolic este prenumele meu”. Ulterior s-a folosit termenul „catolic”, pentru a face diferența față de unele grupuri creștine ale căror doctrine diferă de dogmatica creștină (cum ar fi gnosticii).

Biserica se consideră și se proclamă ca fiind însărcinată de Isus Cristos pentru a ajuta credinciosul creștin să străbată drumul spiritual către Dumnezeu, trăind dragostea reciprocă prin sacramente (botez, mir, euharistie, pocăință, maslul, preoție și căsătorie), prin intermediul cărora credinciosul se va mântui.

Biserica Catolică consideră că are misiunea de a elabora și propaga învățătura creștină, precum și aceea de a veghea asupra unității credincioșilor. Biserica Catolică este formată într-o structură piramidală, destinată să mențină unitatea tuturor creștinilor și respectarea dogmei oficiale a Papei de la Roma și a Vaticanului.

Asunción de la Virgen, Tizian, Santa Maria gloriosa dei Frari (Veneția)

Papa se bucură în Biserica catolică de un status ierarhic suprem, posedând primatul și plenitudinea, de care poate dispune în mod universal, imediat și suprem asupra tuturor preoților și credincioșilor catolici. Autoritatea Papei de la Roma este recunoscută numai de catolici.

Frângerea Pâinii sau Momentul Prefacerii

Atitudinea celorlalte ramuri ale creștinismului față de instituția papalității diferă în mod substanțial de la o ramură la alta. În decursul primului mileniu al erei creștine, unele biserici ortodoxe orientale au recunoscut papalitatea sub diverse forme și în diverse contexte politice. Anglicanismul și protestantismul resping supremația papalității.

În plan ierarhic clerul este clar definit de popor și se divizează conform nivelelor de sanctitate:

episcop;
preot;
diacon.

Ierarhia clerului presupune și un număr mare de gradații și posturi bisericești, ca exemplu:

cardinal;
arhiepiscop;
mitropolit;
prelat;
abate;

Conform doctrinei catolice, Isus a fondat o comunitate creștină organizată ierarhic și cu autoritate, condusă de apostoli (primul a fost Petru. După aceea, apostolii și primii adepți ai lui Iisus au format o biserică organizată.

O scrisoare scrisă în jurul anului 100 de Ignățiu din Antiohia este cel mai vechi text conservat azi în care se folosește termenul ἡ καθολικὴ ἐκκλησία (Biserica catolică).

Episcopul Romei a avut primat universal încă de la început, acesta venind însuși de la Petru care a primit misiunea Divină de a întări pe frații săi în credință, ulterior primatul Episcopului Romei s-a văzut în primul secol din scrisoarea lui Clement I care a trimis o epistolă Corintenilor spre a stinge un conflict local (deși Sf. Apostol Ioan era în viață și era mult mai aproape de Corint decât Clement, totuși corintenii au apelat la Papa Romei pentru a le rezolva neînțelegerile). După unii, Primatul Roman se datorează unor motive politice: Roma a fost capitala Imperiului Roman până la data de 11 mai 330, însă ideea de primat politic apare mai târziu la Biserica din Constantinopol, care dorea primatul.

Primul Conciliu de la Niceea (325) a condamnat Arianismul excluzându-i din Biserică pe cei ce urmau această opinie teologică. Alte Concilii au definit mai precis credința catolică și au exclus alte grupuri.

Inițial, Biserica Creștină ocupa tot teritoriul Imperiului Roman (din Hispania până în Siria). După Marea Schismă dintre Est și Vest din anul 1054 datorată

rivalităților dintre Episcopul Romei și cel Constantinopolului și, teologic, adaosului Filioque.

În sec XVI apare protestantismul. Primul reformator, a fost călugăr augustinian, numit Martin Luther, care a atras în noua sa biserică o mare parte din populația din Imperiul German. Acesta a fost urmat de Jean Calvin și Ulrich Zwingli în Elveția. În Marea Britanie reforma a fost impusă de regele Angliei, Henry al VIII-lea, iar în Scoția de predicatorul John Knox.

Ca replică la Reforma Protestantă propagată de Martin Luther și alții, Biserica Catolică a realizat o serie de reforme în interior, reforme ce primesc colectiv numele de Contrareformă. Conciliul care a salvat o mare parte din Biserică a fost Conciliul Tridentin.

Papa Ioan Paul al II-lea

Papa Benedict al XVI-lea

Cronologie

1869, Conciliul Vatican I.

1870; Destrămarea Statului Pontifical.

1907, lupta contra modernismului.

1962, Conciliul Vatican II.

1973, Teologia eliberării.

1978, Începe pontificatul lui Ioan Paul al II-lea. Orientat în mod special către ecumenism și înțelegerea tuturor religiilor. Activ în recuperarea doctrinei tradiționale catolice despre sexualitate.

2005, Începe pontificatul lui Benedict al XVI-lea. Și acesta este deschis către alte religii.

Numărul total teoretic al catolicilor, dacă se consideră a fi catolici toți cei botezați în acest rit, în lume este mai mare de un miliard, concentrându-se în special în Europa și America.

În Europa, cei botezați catolici sunt majoritari în următoarele țări: Andorra, Austria, Belgia, Croația, Franța, Ungaria, Irlanda, Italia, Lituania, Malta, Monaco, Polonia, Portugalia, San Marino, Slovacia, Slovenia și Spania. În Germania,

Republica Cehă, Țările de Jos, Elveția și Irlanda de Nord, sunt, la număr, similari cu protestanții.

În țările anglofone și, în general, în statele din Commonwealth, catolicismul nu a fost foarte popular datorită puternicei tradiții anglicane și protestante a Imperiului Britanic. Cu toate acestea, în unele din aceste state există puternice comunități catolice, de origine irlandeză sau latino-americană.

Cea mai mare parte a populației din America Latină se consideră catolică mai mult sau mai puțin, cu excepția Cubei, unde catolicismul este religia a mai puțin de jumătate din populație.

În Asia, statele catolice sunt înconjurate de state musulmane: Filipine (influențat de faptul că este o fostă colonie spaniolă) și Timorul Oriental (fostă colonie portugheză); în alte țări, cum ar fi Liban, reprezintă doar jumătate din populație și în Israel, Siria, Coreea, India și Vietnam sunt mici comunități catolice. În România, romano-catolicii sunt, potrivit datelor din recensământul statal din 2002 în număr de 1.028.401 de cetățeni români; potrivit Bisericii romano-catolice ar fi cu 100.000 în plus, iar acestora li se mai adaugă și un număr de aproximativ 210.000 greco-catolici. În Africa, populația catolică este de circa a 100 milioane, fiind majoritară în Ruanda și Burundi.